

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoKR/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119262417
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119262417.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu Eastern Investment Company s.r.o., Horná Strieborná 18, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 46 238 930, právne zast. Advokátska kancelária, Hrčka - Sabó s.r.o., JUDr. Jozef Sabó - advokát, Obchodná 187/6, 078 01 Sečovce proti žalovanému I&R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s., so sídlom kancelárie Revolučná 10, 010 01 Žilina, správca konkurznej podstaty úpadcu Kúpele Brusno, a.s. „v konkurze“ so sídlom Kúpeľná 1/2, 976 62 Brusno, IČO: 31 642 314, v konaní o určenie popretých pohľadávok, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 26Cbi/3/2019-203 zo dňa 09. júla 2020 takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 26Cbi/3/2019-203 zo dňa 09. júla 2020 p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia pohľadávok zapísaných do zoznamu pohľadávok po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok pod por. číslom 4/E/26 vo výške 3.000 Eur, 4/E/27 vo výške 1.200 Eur, 4/E/28 vo výške 600 Eur, 4/E/29 vo výške 600 Eur, 4/E/30 vo výške 6.480 Eur, 4/E/31 vo výške 2.976 Eur, 4/E/32 vo výške 600 Eur, 4/E/33 vo výške 300 Eur, 4/E/34 vo výške 300 Eur, 4/E/35 vo výške 2.700 Eur, v celkovej sume spolu 18.756 Eur čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti a výšky.

3. Okresný súd uviedol, že žalobca odôvodnil žalobu tým, že na základe Uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 16.07.2018, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 140/2018 zo dňa 23.07.2018, súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka Kúpele Brusno, a.s. „v reštrukturalizácii“, so sídlom Kúpeľná 1/2, 976 62 Brusno, IČO: 46 238 930 (ďalej len „Úpadca“) so spisovou značkou 1R/5/2014 a zároveň bol ustanovený do funkcie správca konkurznej podstaty JUDr. Richard Konta, číslo správca S1782. Zverejnením v Obchodnom vestníku 200/2018 v časti konkurzy a reštrukturalizácie zo dňa 16.10.2018 evidované pod K078049 spisová značka: 1R/5/2014 uverejnil Okresný súd Banská Bystrica oznam v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok dlžníka Kúpele Brusno, a.s., „v konkurze“ so sídlom Kúpeľná 1/2, 976 62 Brusno, že uverejňuje uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 300/2018 - 23 zo dňa 05. septembra 2018 ktorým bola pozastavená vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoKR/8/2018 zo 17. mája 2018 a uznesenia Okresného

súdu Banská Bystrica sp. zn. 1R/5/2014 zo 16. júla 2018 do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, teda boli právoplatne pozastavené všetky úkony súvisiace s výkonom činnosti správcu JUDr. Richarda Kontu. Zverejnením v Obchodnom vestníku 52/2019 v časti konkurzy a reštrukturalizácie zo dňa 14.03.2019 evidované pod K022219 spisová značka: 1R/5/2014 uverejnil oznam Okresný súd Banská Bystrica v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok dlžníka Kúpele Brusno, a.s. „v konkurze“ so sídlom Kúpeľná 1/2, 976 62 Brusno, že uverejňuje uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 300/2018 - 94 zo dňa 23. januára 2019, ktorým nevyhovelo sťažnostiam X. obchodnej spoločnosti Kúpele Brusno, a.s. „v reštrukturalizácii“ a H., a ktorým nastal zánik účinkov odkladu vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo dňa 17. mája 2018, ako aj uznesenia Okresného súdu sp. zn. 1R/5/2014 zo 16. júla 2018 a teda boli opäť prinavrátené všetky právomoci na výkon činnosti správcu konkurznej podstaty.

4. Žalobca uviedol, že si do konkurzného konania súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok prihlásil svoje pohľadávky, ktoré boli správcom zapísané do zoznamu pohľadávok po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok pod číslom 4/E/26, 4/E/27, 47/E/28, 4/E/29, 4/E/30, 4/E/31, 4/E/32, 4/E/33, 47/E/34 a 4/E/35. Bývalý správca konkurznej podstaty JUDr. Richard Konta poprel v plnom rozsahu, čo do právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a poradia pohľadávky veriteľa prihlásené súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok. Žalobca označil popretie svojich pohľadávok za účelové v snahe zabrániť žalobcovi uplatňovať svoje práva v rámci konkurzného konania. Správca nepredložil žiadny relevantný podklad, alebo dokument preukazujúci oprávnenosť popretia pohľadávok žalobcu. Pohľadávky žalobcu boli riadne zaúčtované v účtovníctve úpadcu a samotný úpadca ich nikdy nespochybnil a nenamietal. Zároveň je nelogické, že správca do dnešného dňa nevypovedal zmluvy a úpadca naďalej využíva plnenie z uzavretých zmlúv a uhrádza nové faktúry z týchto zmlúv. Povinnosťou správcu bolo preskúmať prihlásené pohľadávky s odbornou starostlivosťou tak, že tieto porovná s účtovnou a inou dokumentáciou úpadcu, so zoznamom záväzkov, prihliadne na vyjadrenia úpadcu a iných osôb a vykoná vlastné šetrenia vo veci. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 72/2010 zo 04.05.2010, v kontexte ktorého zdôraznil povinnosť súdu prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkom konania. Podľa vyjadrenia žalobcu žalovaný svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepodložil. Žalobca uviedol, že popretie jeho pohľadávok napriek existencii riadnych dokumentov je prekročením právomoci správcu a konaním nad rámec zákona. Popretie označil za obsahovo všeobecné, neobsahujúce konkrétne dôvody, pre ktoré mal správca pochybnosti o výške, právnom dôvode a poradí zabezpečovacieho práva. Popretie svojich pohľadávok žalobca preto považoval za nepreskúmateľné a neodôvodnené a preto neúčinné.

5. Okresný súd uviedol, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 15.07.2019 potvrdil, že pohľadávky žalobcu boli popreté predchádzajúcim správcom konkurznej podstaty v celom rozsahu, čo bolo žalobcovi oznámené oznámením o popretí pohľadávok zo dňa 04.10.2018. Pôvodný správca popretie odôvodnil tým, že mu neboli predložené dostatočné podklady preukazujúce nárok žalobcu a to najmä príslušné zmluvy, na základe ktorých boli faktúry vystavené, pričom konal s odbornou starostlivosťou, v záujme ostatných veriteľov úpadcu. O priznanie hlasovacích práv žalobcu je pred Okresným súdom Banská Bystrica a v odvolacom konaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici vedené súdne konanie. Uznesením zo dňa 23. 04. 2019, č. k. 1R/5/2014-3426 Okresný súd Banská Bystrica veriteľovi hlasovacia práva v konkurze na majetok úpadcu nepriznal. V čase predmetného vyjadrenia, predmetné rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, žalovaný však poukázal na odôvodnenie súdu, ktorý uznal popretie pohľadávok žalobcu za dôvodné a stotožnil sa s jeho názorom, že dôkazné bremeno pri preukazovaní pravosti a existencie pohľadávok spočíva na veriteľovi a nie na popierajúcom správcovi. Žalobca mal aj po doručení oznámenia o popretí možnosť dodatočne predložiť potrebné doklady preukazujúce jeho nároky voči úpadcovi, čo však neučinil, čím neuniesol dôkazné bremeno veriteľa v konkurze. Nad rámec podnetu žalobcu sa súd v uznesení vysporiadal aj s plynutím lehôt v konkurze na majetok úpadcu, najmä v nadväznosti na odklad účinkov vyhláseného konkurzu na základe uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 05.09.2018, č.k. I. ÚS 300/2018-23, kedy okresný súd konštatoval, že popretie pohľadávok žalobcu bolo žalobcovi riadne a v zákonnej lehote oznámené. Žalovaný poukázal na to, že žalobca v žalobe nerozporuje žiadne zo skutočností uvedených v oznámení o popretí a ani nepredkladá žiadne dôkazy preukazujúce pravosť a existenciu svojich pohľadávok. Poukazuje len na účtovnú evidenciu úpadcu. Špecifikácia zmlúv na základe ktorých mali vzniknúť pohľadávky žalobcu, nie je obsiahnutá ani vo vystavených faktúrach a neboli ani prílohou prihlášok žalobcu. Existenciu takýchto zmlúv preto nie je možné overiť. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na zásadu koncentrácie konania. Zdôraznil,

že pohľadávky neboli zo strany žalobcu stotožnené so žiadnym právnym titulom, z ktorého by bol jeho nárok zrejmý, v dôsledku čoho nebolo možné pravosť a existenciu pohľadávok overiť. Podľa názoru správcu právny titul neexistuje a ani neexistoval v čase vystavenia faktúr. Faktúra ako účtovný doklad nepreukazuje nárok veriteľa na jej vystavenie, ako ani nárok na jej úhradu. Tieto doklady preto nemožno považovať za dostatočný právny titul preukazujúci pravosť a existenciu pohľadávok žalobcu.

6. Okresný súd zrekapituloval repliku žalobcu k vyjadreniu žalovaného. Žalobca v replike uviedol, že zmluvy, na ktoré sa odvoláva, boli správcovi predložené úpadcom a sú aj zaznamenané v súpise zmlúv, ktoré vykonal správca JUDr. Richard Konta. Faktúry sú v bežnom obchodnom styku nie len účtovný doklad, ale aj doklad o dodaní tovaru či služieb. V tomto prípade žalobca aj žalovaný disponujú predmetnými zmluvami, nakoľko sa jedná o opakované plnenie už niekoľko rokov. Aj Obchodný zákonník umožňuje, že nie vždy sa zmluvné podmienky dohadujú písomne formou písomnej zmluvy, či písomnej objednávky, ale sa podmienky zmluvy môžu dohodnúť aj ústne. Žalobca zdôraznil, že v tomto období súd vydal ešte ďalšie tri uznesenia, v ktorých rozhodoval ten istý sudca, súvisiace s týmto konkurzom u iných veriteľov, v ktorých v každom plynutí času inak odôvodnil. Názor, ktorý súd vyslovil, nepoukazuje na žiadnu predchádzajúcu prax, o ktorú by sa opierať, ale len o svoj názor, ktorý vyslovil. Počítanie času podľa súdu žalobca považuje v rozpore s počítaním času v ZKR. Zaevidovanie faktúry v účtovníctve úpadcu je dostatočným dôkazom, že nastalo plnenie z predmetných faktúr. Plnenie z faktúry je opakované plnenie a zmluvy mal správca k dispozícii. Žalobca zdôraznil, že žalovaný si prevzal celý spisový materiál od pôvodného správcu, odstránil čiastočné nedostatky pôvodného správcu v časti súpise majetku, uhrádza nové následné plnenia, ktoré vyplývajú z aktívnych zmlúv, ktoré sú súčasťou súpisu zmlúv a teda kontinuálne pokračuje v tom, čo si žalobca nárokuje v prihláške. Žalovaný dňa 29.07.2019 vystavil a doporučene zaslal žalobcovi výpoveď zo zmluvy o prenájme vozidla č. 02/10/2016 a výpoveď zmluvy o prenájme vozidla č. 02/12/2017 teda tých zmlúv, ktorých existenciu a právny nárok z nich popiera. Správca podľa názoru žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou, keď nedokázal spárovať zmluvy s faktúrami a ani v prípade nejasnosti o to nepožiadala úpadcu. Tvrdenie správcu, že nebolo možné overiť existenciu a pravosť pohľadávok označil žalobca za lož, nakoľko keď dal výpoveď z vyššie spomínaných zmlúv, vtedy ich už správca vedel nájsť a aj určiť, o ktorý hnuťelný majetok sa jedná, o ktorý už nemá záujem. V prípade žaloby o vydanie platobného rozkazu by takto doložené listiny boli postačujúce. Žalobca v prílohe prikladá ďalšie dôkazy ako zmluvy a dodatky k zmlúvam, ktorými disponuje aj úpadca na preukázanie skutočností o tom, že pohľadávka žalobcu a záväzok úpadcu je reálny, na základe reálneho plnenia. Žalobca k vyjadreniu pripojil spolu 8 zmlúv, z toho Zmluva o prenájme vozidla, Zmluva o nájme hnuťelnej veci (súbor nábytku, vybavenia izieb), výpoveď zmluvy o prenájme vozidla zo dňa 29.07.2019, dodatky k zmlúvam.

7. Žalovaný v duplike zo dňa 03.10.2019 zotrval na predchádzajúcich vyjadreniach. Zdôraznil, že v danom prípade žalobcom predložené faktúry neobsahujú informáciu o tom, že slúžia súčasne ako doklad o dodaní tovaru, a preto žalobcom vystavené faktúry nemožno považovať za potvrdenie o objednaní ani za potvrdenie o dodaní a prevzatí tovaru, ako je to obchodnou praxou v prípade iných obchodných stykov. Poukázal na koncentračnú zásadu súdneho konania a navrhol, aby súd na dôkazy predložené žalobcom spolu s vyjadrením v celom rozsahu neprihliadal. Pre prípad, že súd bude oneskorene predložené dôkazy akceptovať, žalovaný zdôraznil, že faktúry a žalobcom predložené zmluvy nie je možné dostatočne stotožniť, nakoľko jednotlivé faktúry nedostatočne špecifikujú právny dôvod fakturácie. Pre prípad, že by súd oneskorene predložené doklady žalobcom aj napriek tomu akceptoval, žalovaný ďalej uviedol konkrétne námietky ku zmlúvam predloženým zo strany žalobcu, a zotrval na tom, že nemožno považovať za preukázanú oprávnenosť a pravosť pohľadávok v celom rozsahu len na základe existencie zmlúv, podľa ktorých mali byť vystavené.

8. Okresný súd v odôvodnení poukázal na to, že žalobca v prejednávanej veci neuviedol v žalobe a ani v priebehu celého incidenčného konania žiaden skutkový stav. Konštatoval len existenciu súdnych rozhodnutí o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu konkurzným súdom, rozhodnutie Ústavného súdu o pozastavení vykonateľnosti rozhodnutí konkurzných súdov o vyhlásení konkurzu a rozhodnutie Ústavného súdu, ktorým nastal zánik účinkov odkladu vykonateľnosti uznesení konkurzných súdov a teda prinavrátanie všetkých právomocí na výkon činností správcu konkurznej podstaty. Ďalej konštatoval prihlásenie svojich nezabezpečených pohľadávok do konkurzného konania v celkovej výške 18.756 Eur, o vzniku ktorých majú svedčiť jednotlivé faktúry, ktoré zároveň pripája k žalobe.

9. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že žalobcom uvedené skutkové tvrdenia sú vo vzťahu k petitu žaloby o určenie oprávnenosti prihlásených pohľadávok čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky a poradia, nedostatočné. V žalobe úplne absentuje skutkový stav, t.j. uvedenie rozhodujúcich skutočností, z ktorých by mal vyplývať uplatnený nárok žalobcu. Žalobca v žalobe a ani v priebehu celého súdneho konania netvrdil, aké zmluvy mali byť uzavreté medzi ním a úpadcom, tj. čo by malo byť právnym dôvodom vzniku jeho prihlásených pohľadávok, aké plnenie mal žalobca na základe uzavretých zmlúv úpadcovi dodať/poskytnúť, ktoré doklady poskytnutie plnení preukazujú a za akú dohodnutú odplatu plnenia veriteľ úpadcovi poskytol. Prevažná časť argumentácie žalobcu v konaní spočíva v poukazovaní na údajne porušenie povinností správcu pri preskúmaní pohľadávok žalobcu a konštatovanie účelovosti postupu správcu v snahe zabrániť žalobcovi uplatňovať jeho práva veriteľa v konkurznom konaní. Z týchto dôvodov nie je možné ani v odôvodnení tohto rozhodnutia poukázať na zistený skutkový stav, z ktorého by bolo možné odvodiť nárok žalobcu.

10. Okresný súd poukázal na to, že zo súhrnej prihlášky je zrejmé, že žalobca ani v samotnej súhrnej prihláške svojich nezabezpečených pohľadávok neuviedol žiaden právny dôvod vzniku svojich pohľadávok. Ako právny dôvod pohľadávok uviedol len faktúry s dátumom ich vystavenia, a len v prípade prvej pohľadávky uviedol faktúru s poukazom na zmluvu, aj to bez jej označenia a dátumu jej uzavretia.

11. Okresný súd pripomenul, že faktúra nie je právnym dôvodom vzniku pohľadávok, je len účtovným dokladom, na základe ktorého zmluvná strana uhradza odplatu za poskytnuté plnenie. Pokiaľ preto žalobca už v samotnej prihláške svojich pohľadávok neuvádza právny dôvod vzniku svojich prihlásených pohľadávok, aj v prípade, že by tak urobil v žalobe, nebolo by možné jeho žalobe vyhovieť, s poukazom na ust. § 32 ods. 14 ZKR. Žalobca sa totiž v žalobe môže domáhať len toho, čo uviedol v prihláške a pokiaľ by preto žalobca žiadal v tomto súdnom konaní o určenie popretých pohľadávok, určiť právny dôvod svojich pohľadávok, ktorý však neuviedol v prihláške, nebolo by možné ani v tomto prípade jeho žalobe vyhovieť.

12. K predloženiu dokladov žalobcom v priebehu konania okresný súd uviedol, že pokiaľ aj žalobca v priebehu súdneho konania a to až na základe vyjadrenia žalovaného predložil osem zmlúv o prenájme vozidiel a huteľných vecí a dodatky k nim, nie je možné na tieto listinné doklady jednoducho prihliadnuť s poukazom na koncentračnú zásadu podľa § 153 CSP, ale zároveň tieto listinné doklady nie je možné stotožniť ani s jednotlivými prihlásenými pohľadávkami na základe konkrétnych faktúr, keďže tieto faktúry uvedené v prihláškach sa na žiadnu konkrétnu zmluvu uzavretú medzi žalobcom a úpadcom neodvolávajú. Žalobcom predložené doklady v priebehu tohto konania preto nijakým spôsobom nepreukazujú ním uplatnené nároky v tomto incidenčnom konaní. Je úplne irelevantné, či žalovaný správca následne niektoré zo zmlúv vypovedal a teda podľa tvrdenia žalobcu ich vedel stotožniť. Táto skutočnosť nijako nepotvrzuje a nepreukazuje, že prihlásené pohľadávky žalobcu súhrnou prihláškou vyplývajú z konkrétnych zmlúv, ktoré žalobca dodatočne v priebehu konania predložil. Je povinnosťou veriteľa v prihláške svojej pohľadávky dostatočne vymedziť a určiť jej právny dôvod a tento aj k prihláške pripojiť. Nebolo a nie je povinnosťou správcu dohľadávať v dokumentácii úpadcu zmluvy, ktoré by mohli s najväčšou pravdepodobnosťou preukazovať uplatnené nároky veriteľa, ktoré zmluvy veriteľ v prihláške ani neuviedol. Povinnosťou správcu je prihlásenú pohľadávkou v časti označenia jej právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a poradia (príp. zabezpečovacieho práva) porovnať s existujúcou dokumentáciou úpadcu, tj. zistiť, či veriteľom tvrdené údaje v prihláške majú oporu v listinných dokladoch účtovnej a právnej dokumentácie úpadcu, príp. vykonať vlastné šetrenia za účelom potvrdenia veriteľom uvádzaných údajov, ale v žiadnom prípade nie nahrádzať a suplovať povinnosť veriteľa uviesť relevantné údaje ohľadom právneho dôvodu jeho pohľadávky. Je povinnosťou veriteľa svoju prihlásenú pohľadávkou riadne označiť, uviesť jej právny dôvod, výšku a poradie (§ 29 ods. 1 ZKR). Povinnosťou správcu je pohľadávkou s odbornou starostlivosťou preskúmať postupom podľa § 32 ods. 1 ZKR a v prípade jej spornosti túto poprieť s uvedením dôvodov popretia. Túto povinnosť si správca v danom prípade splnil, popretie je odôvodnené, relevantné a teda účinné (§ 32 ods. 5 ZKR).

13. Okresný súd poukázal na to, že nebolo povinnosťou správcu popretie pohľadávok žalobcu dokladovať, keďže samotný žalobca neuviedol právny dôvod svojich pohľadávok v prihláške a ich existenciu nijako nepreukazoval, bolo by preto zjavne nelogické, priam absurdné požadovať od správcu pri tomto dôvode popretia jeho preukázanie.

14. Okresný súd záverom skonštatoval, že žaloba bola podaná po zákonom stanovenej lehote v zmysle ust. 32 ods. 9 ZKR; žalobca ani v tejto súvislosti neuvádzal rozhodujúce skutočnosti o dátume popretia jeho pohľadávka a dátume doručenia oznámenia správcu o popretí, okresný súd preto vychádzal zo skutkových tvrdení žalovaného a z rozhodnutia konkurzného súdu 1R 5/2014-3426 zo dňa 23.04.2019 o nepriznaní hlasovacích práv žalobcovi v konkurze, v zmysle ktorého „lehota na popieranie pohľadávok spočívala od 20.09.2018 v dôsledku rozhodnutia Ústavného súdu SR o odklade vykonateľnosti rozhodnutia konkurzného súdu o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu a spočívala až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu vo veci samej dňa 25.02.2019. Lehota na popieranie pohľadávok plynula od 08.09.2018 do 19.09.2019, a pokračovala od 26.02.2019, nasledujúci deň po dni, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Ústavného súdu o odklade vykonateľnosti, do 15.03.2019 (ostatných 18 dní z lehoty na popieranie pohľadávok). Nakoľko správca poprel pohľadávku navrhovateľa v čase spočívania lehôt konkurzného konania, účinky konkurzného konania, účinky popretia pohľadávky, ako aj doručenia oznámenia o popretí nastali až právoplatnosťou zrušenia rozhodnutia o odklade vykonateľnosti rozhodnutia konkurzného súdu o vyhlásení konkurzu“. Aj podľa názoru súdu v tomto konaní účinky doručenia oznámenia o popretí (zo dňa 04.10.2018) nastali až právoplatnosťou zrušenia rozhodnutia o odklade vykonateľnosti rozhodnutia konkurzného súdu o vyhlásení konkurzu, t.j. 25.02.2019. Odo dňa nasledujúceho, t.j. od 26.02.2019 začala plynúť 30 dňová lehota podľa ust. § 32 ods. 9 ZKR na podanie incidenčnej žaloby. Žaloba bola podaná na súde dňa 15.04.2019, t.j. po jej uplynutí. Aj z tohto dôvodu súd žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

15. Okresný súd uviedol, že žalovaný bol v konaní úspešný, vznikol mu preto podľa ust. § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

16. Voči rozhodnutiu okresného súdu podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutkový stav veci a ďalej z dôvodov podľa ust. § 365 ods.1 písm. a), d), f) a h) CSP. Žalobca uviedol, že má za to, že preukázal skutkový stav práve zo súhrnnej prihlášky, kde sú uvedené jednotlivé skutočnosti o tom, na základe čoho si žalobca prihlásil svoje pohľadávky. Uviedol, že v prípade, že dodávateľ/veriteľ uvedie na faktúre, ktorá je účtovným dokladom, skutočnosti uvedené v ust. § 10 ods.1 písm. c) Zákona o účtovníctve, tak táto faktúra zároveň slúži aj ako dodací list alebo ako doklad o dodaní konkrétnej služby. Keďže faktúry obsahovali v texte tieto skutočnosti, tak aj v prípade absencie písomnej zmluvy je jasne preukázateľné, na základe akého právneho titulu si žalobca nárokuje u úpadcu svoje pohľadávky. Žalobca uviedol, že úpadca aj po prihlásení svojich pohľadávok žalobcu naďalej pokračoval v nájomných vzťahoch so žalobcom, o čom svedčia aj listiny, ktoré žalobca priložil k svojmu vyjadreniu, ako aj skutočnosť, že sám žalovaný dal návrh na Okresný súd Banská Bystrica, aby vydal neodkladné opatrenie súvisiace s uzatvorenými nájomnými zmluvami zo dňa 20.06.2014 a 21.08.2014. Žalobca zrekapituloval text faktúr, ktoré priložil k žalobe a zotrval na stanovisku, že faktúra je dokladom, ktorý môže preukazovať nadobudnutie tovaru alebo služieb. Pripomenul, že úpadca o týchto skutočnostiach účtoval, čo je jedným z dôkazov o tom, že reálne prebehli plnenia medzi žalobcom a úpadcom. V tejto súvislosti ako dôkaz navrhol pripojiť konkurzný spis úpadcu a účtovníctvo úpadcu za mesiace jún, júl žiadal priložiť od žalovaného. K neodkladnému opatreniu uviedol, že je súčasťou konkurzného spisu.

17. Vyjadrenia žalovaného, ktoré okresný súd uviedol v ods. 4 svojho rozhodnutia vyhodnotil žalobca tak, že je z nich preukázaný špekulatívny zámer žalovaného, čo je v priamom rozpore s funkciou správcu konkurznej podstaty, ktorý by mal s odbornou starostlivosťou posudzovať záväzky úpadcu a nie za každú cenu popretím neuznať pohľadávku veriteľa, ktorá aj tak v konečnom dôsledku nemusí byť vyplatená. Podľa žalobcu z vyjadrení žalovaného vyplýva, že keby žalobca bol doložil akékoľvek doklady, tak tieto by podľa správcu neboli dostatočné, aby preukazovali oprávnenosť žalobcu. Čo sa týka stotožnenia jednotlivých faktúr, zmlúv a plnení z nich, tak táto skutočnosť je podľa žalobcu preukázaná tým, že žalovaný predmetné faktúry poňal do svojho účtovníctva a zároveň si uplatnil odpočet DPH na vstupe z týchto faktúr. Ako dôkaz navrhol súhrnný výkaz DPH a účtovníctvo úpadcu priložiť od žalovaného.

18. Ku koncentračnej zásade a jej uplatneniu na základe žiadosti žalovaného žalobca uviedol, že túto príslušný súd neaplikoval správne, nakoľko práve do momentu vytýčenia pojednávania a rozhodnutia vo veci samej môžu protistrany predkladať dôkazy a preukazovať svoje tvrdenia. Pokiaľ okresný súd nemal v úmysle pripustiť možnosť ďalších dôkazov, tak možnosť vyjadrenia sa žalovaného k žalobe, ktorú okresný súd doručil žalobcovi bolo úplne zbytočné, pokiaľ by na vyjadrenie nemohol žalobca reagovať a teda mal príslušný súd rozhodnúť na základe žaloby a vyjadrenia žalovaného, čo ale neurobil.

19. Žalobca v odvolaní označil tvrdenie okresného súdu, že správca si splnil povinnosť podľa ust. § 32 ods.1 ZKR a preskúmal pohľadávky, za nesprávne. S poukazom na ust. § 32 ods.1 ZKR žalobca uviedol, že správca nikdy nepreukázal, na základe akých skutočností zistil, že pohľadávka je sporná a ani neuviedol konkrétne dôvody podľa ust. § 32 ods.5 ZKR. Keby bol správca porovnal prihlásené pohľadávky s účtovníctvom úpadcu a inými dokumentáciami, jednoznačne by túto pohľadávku, ako aj jej právny základ v týchto evidenciách našiel a nemohol by ich poprieť.

20. Žalobca namietol záver okresného súdu, že predmetná žaloba bola podaná v rozpore s ust. § 32 ods.9 ZKR a teda nebola podaná v zákonnej 30-dňovej lehote. Podľa názoru žalobcu správne počítanie lehoty na podanie žaloby nastalo dňom 15.04.2019 a skončilo 13.04.2019. Keďže 13.04.2019 pripadlo na sobotu a na deň pracovného voľna, tak lehota na podanie skončila 15.04.2019, t.j. prvý pracovný deň po dni pracovného voľna. Teda žalobca podal žalobu na príslušný súd v posledný deň na to určený. Podľa žalobcu nie je možné, aby súd počítal lehotu od 08.09.2018 do 19.09.2019, keďže správca doručil popretie žalobcovi až v čase, keď lehota spočívala na základe rozhodnutia Ústavného súdu, ale lehotu je možné počítat až vtedy, keď lehoty obživil, a to na základe zverejnenia v Obchodnom vestníku č. 52/2019 zo dňa 14.03.2019, teda až od 15.03.2019, kedy bola zverejnená informácia o tom, že Ústavný súd nevyhovel sťažnosti sťažovateľov. Rozhodnutie Ústavného súdu má dopad na široký okruh veriteľov úpadcu a teda aj na žalobcu. S rozhodnutím nastávajú účinky, ktoré majú významný vplyv aj na ďalšie konanie a preto nie je možné, aby široká verejnosť mohla sledovať konanie vedené na Ústavnom súde SR, ktorého ani nie je účastníkom a preto jediným možným spravodlivým a relevantným zdrojom informácií o skutočnostiach je až zverejnenie v Obchodnom vestníku a preto je žalobca toho názoru, že lehoty v konkurznom konaní obživil až 15.03.2019 a teda až od tohto dátumu bolo potrebné počítat lehotu na podanie žaloby.

21. Žalobca sa nestotožnil s postupom okresného súdu pri vyhodnocovaní dôkazov a tvrdení, nakoľko podľa jeho názoru pri rozhodovaní okresný súd vychádzal a bral do úvahy čisto len tvrdenia žalovaného a teda tie, ktoré boli len v neprospech žalobcu a nebral relevantné dôkazy a listiny predkladané žalobcom. Na základe uvedeného dospel k záveru, že okresný súd neúplne zistil skutkový stav, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia. Preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

22. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril, že sa v celom rozsahu stotožňuje s výrokmi rozhodnutia okresného súdu, ako aj s jeho odôvodnením a rozsudok označil v celom rozsahu za správny. K jednotlivým námietkam uvedeným žalobcom v odvolaní žalovaný uviedol, že má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v zmysle ust. § 29 ods.6, prvá veta ZKR, v zmysle ktorého je povinnosťou žalobcu ako veriteľa, ktorý si v konkurze úpadcu prihlásil pohľadávku riadne preukázať existenciu a oprávnenosť svojich nárokov. Dôkazné bremeno preukázania opaku, t.j. nepravosti a neexistencie pohľadávok žalobcu nemožno spravodlivo a objektívne prenášať na správcu, ktorý predmetné pohľadávky s odbornou starostlivosťou preskúmal a zotráva na svojom stanovisku o ich neoprávnenosti.

23. V rozpore s tvrdením žalobcu žalovaný naďalej zotrval na názore, že na to, aby faktúra mohla slúžiť ako doklad o prevzatí tovaru a súčasne aby dodanie tovaru alebo služby preukazovala, musí byť toto prevzatie predovšetkým potvrdené oprávnenou osobou - štatutárnym orgánom objednávateľa, t.j. v tomto prípade úpadcu. Predložené faktúry k prihláške žalobcu a k žalobe však neobsahujú informáciu o to m, že slúžia súčasne ako doklad o dodaní tovaru, resp. reálnom poskytnutí služby a neobsahujú ani potvrdenie o prevzatí, ako ani o akceptácii predmetných faktúr takouto oprávnenou osobou. Vzhľadom na uvedené nemožno žalobcom vystavené faktúry považovať za potvrdenie o objednaní, ani za potvrdenie o dodaní a prevzatí tovaru alebo služby, ako je to obchodnou praxou v prípade iných obchodných stykov.

24. V súvislosti s dodatočne predloženými zmluvami žalobcom v konaní pred okresným súdom žalovaný opakovane poukázal na skutočnosť, že zmluvy a faktúry pripojené k prihláške a k žalobe nie je možné dostatočne stotožniť, nakoľko jednotlivé faktúry nedostatočne špecifikovali právny dôvod fakturácie.

25. Žalovaný naďalej zotrval na svojom tvrdení, že nemá reálne odovzdanie predmetov nájmu, ako ani užívanie predmetov nájmu úpadcom vo fakturovanom období za preukázané. Nad rámec uvedeného sa žalovaný v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením okresného súdu o podaní žaloby po zákonom stanovenej lehote podľa § 32 ods.9 ZKR, pričom spôsob počítania lehôt tak, ako je uvedený v rozsudku považoval v celom rozsahu za správny. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

26. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaného zotrval na predchádzajúcich argumentoch, ktoré uviedol v konaní pred okresným súdom aj v podanom odvolaní. Poprel, že by neunesol dôkazné bremeno, pretože predložil v konaní potrebné listiny. Uviedol, že nájomnú zmluvu uzavrel so žalovaným písomne. Ak by žalovaný neuznával plnenie žalobcu a jeho fakturáciu, jednalo by sa zo strany úpadcu a žalovaného o bezdôvodné obohatenie. Navrhol doplniť dokazovanie o pripojenie účtovníctva úpadcu, predvolanie svedkov H.. V. a navrhol pripojenie konkurzného spisu. Žalobca uviedol, že žalovaný si vykladá plynutie lehôt v rôznych konaniach rôzne, k čomu priložil žalobu žalobcu podanú v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 28Cbi/16/2019.

27. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

28. Odvolací súd bol v konaní v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd:

29. Na základe uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 16.07.2018, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 140/2018 zo dňa 23.07.2018, súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka Kúpele Brusno, a.s. „v reštrukturalizácii“, so sídlom Kúpeľná 1/2, 976 62 Brusno, IČO: 46 238 930 (ďalej len „Úpadca“) so spisovou značkou 1R/5/2014 a zároveň bol ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. Richard Konta, číslo správcu S1782.

30. Zverejnením v Obchodnom vestníku 200/2018 v časti konkurzy a reštrukturalizácie zo dňa 16.10.2018 evidované pod K078049 spisová značka: 1R/5/2014 uverejnil Okresný súd Banská Bystrica oznam v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok dlžníka Kúpele Brusno, a.s., „v konkurze“ so sídlom Kúpeľná 1/2, 976 62 Brusno, že uverejňuje uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 300/2018 - 23 zo dňa 05. septembra 2018 ktorým bola pozastavená vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoKR/8/2018 zo 17. mája 2018 a uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1R/5/2014 zo 16. júla 2018 do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, teda boli právoplatne pozastavené všetky úkony súvisiace s výkonom činnosti správcu JUDr. Richarda Kontu.

31. Zverejnením v Obchodnom vestníku 52/2019 v časti konkurzy a reštrukturalizácie zo dňa 14.03.2019 evidované pod K022219 spisová značka: 1R/5/2014 uverejnil Okresný súd Banská Bystrica oznam v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok dlžníka Kúpele Brusno, a.s. „v konkurze“ so sídlom Kúpeľná 1/2, 976 62 Brusno, že uverejňuje uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 300/2018 - 94 zo dňa 23. januára 2019, ktorým nevyhovelo sťažnostiam X.. H.. B. B., V., obchodnej spoločnosti Kúpele Brusno, a.s. „v reštrukturalizácii“ a Ing. Q. W., a ktorým nastal zánik účinkov odkladu vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo dňa 17. mája 2018, ako aj uznesenia Okresného súdu sp. zn. 1R/5/2014 zo 16. júla 2018 a teda boli opäť prinavrátené všetky právomoci na výkon činnosti správcu konkurznej podstaty.

32. Žalobca si do konkurzného konania súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok prihlásil svoje pohľadávky, ktoré boli správcom zapísané do zoznamu pohľadávok po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok pod číslom 4/E/26, 4/E/27, 47/E/28, 4/E/29, 4/E/30, 4/E/31, 4/E/32, 4/E/33, 47/E/34 a 4/E/35.

33. Bývalý správca konkurznej podstaty JUDr. Richard Konta poprel pohľadávky žalobcu prihlásené súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok v celom rozsahu, čo do právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a poradia pohľadávky, čo bolo žalobcovi oznámené oznámením o popretí pohľadávok zo dňa 04.10.2018. Správca konkurznej podstaty odôvodnil popretie tým, že mu neboli predložené dostatočné podklady preukazujúce nárok žalobcu a to najmä príslušné zmluvy, na základe ktorých boli faktúry vystavené

34. Podľa § 32 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení zmien a doplnkov (ďalej len ZKR), veriteľ má právo domáhať sa na súde určenia popretej pohľadávky žalobou, pričom žaloba musí byť podaná voči všetkým, ktorí popreli pohľadávku. Toto právo musí byť uplatnené na súde voči všetkým týmto osobám do 30 dní od doručenia písomného oznámenia správcu o popretí pohľadávky veriteľovi, inak zanikne. Právo na určenie popretej pohľadávky je uplatnené včas aj vtedy, ak bola podaná žaloba v lehote na nepríslušnom súde.

35. Podľa § 32 ods. 14 ZKR, v žalobe sa veriteľ môže domáhať určenia právneho dôvodu, vymáhateľnosti, poradia a výšky pohľadávky, ďalej zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva. V žalobe sa môže domáhať najviac toho, čo uviedol v prihláške.

36. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia uvedeného okresným súdom, na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje a iba na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu k jednotlivým námietkam žalobcu v odvolaní uvádza:

37. Zákon o konkurze a vyrovnaní podmieňuje uplatnenie práva veriteľa domáhať sa na súde určenia popretej pohľadávky žalobou tým, že toto právo musí byť uplatnené na súde do 30 dní od doručenia písomného oznámenia správcu o popretí pohľadávky veriteľovi, inak toto právo zanikne. Keďže popretia pohľadávky sa domáha žalobca, povinnosť tvrdenia aj preukázania dodržania zákonom určenej 30-dňovej lehoty zaťažuje žalobcu. Žalobca v žalobe neuviedol, ku ktorému dňu mu bolo doručené oznámenie správcu konkurznej podstaty o popretí pohľadávky veriteľovi. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 15.07.2019 vyplynulo, že žalobcovi bolo oznámené popretie pohľadávok oznámením zo dňa 04.10.2018. Túto skutočnosť žalobca nepoprel, preto okresný súd z nej správne vychádzal ako z preukázanej. Odvolací súd sa primárne zaoberal preverením podmienky včasného podania určovacej žaloby, teda tým, či žaloba bola doručená na okresný súd pred uplynutím zákonom určenej 30-dňovej lehoty v zmysle ust. § 32 ods. 9 ZKR.

38. Odvolací súd sa stotožnil s výkladom lehôt, ktoré okresný súd uviedol vo svojom rozhodnutí, v zmysle ktorého plynutie lehôt je nutné počítať od právoplatnosti rozhodnutí Ústavného súdu SR a nie odo dňa nasledujúceho po zverejnení rozhodnutí Ústavného súdu v Obchodnom vestníku, ako sa toho domáhal žalobca.

39. Ako vyplynulo zo skutkových tvrdení, lehota na prihlasovanie pohľadávok začala plynúť 25.07.2018 a uplynula 07.09.2018. Preto pokiaľ si žalobca prihlásil svoje pohľadávky dňa 28.08.2018, urobil tak počas plynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok. Dňa 08.09.2018 začala plynúť lehota správcovi konkurznej podstaty na popieranie pohľadávok a táto plynula do dňa 19.09.2018, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Ústavného súdu SR I ÚS/300/2018-23 zo dňa 05.09.2018, ktorým Ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoKR/8/2018 a uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 1R/5/2014 až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci samej. Ústavný súd SR vo veci samej rozhodol nálezom I ÚS/300/2018-94 zo dňa 23.01.2019, ktorý sa stal právoplatným dňa 25.02.2019. V ods.56 odôvodnenia nálezu Ústavného súdu tento uviedol, že právoplatnosťou tohto nálezu zanikajú účinky odkladu vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoKR/8/2018 zo 17.05.2018, ako aj uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 1R/5/2014 zo dňa 16.07.2018. Následkom toho nasledujúci deň po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu 26.02.2019 začala opäť plynúť lehota správcovi konkurznej podstaty na popieranie pohľadávok.

40. V konaní nebolo sporným, že oznámenie o popretí pohľadávky žalobcu bolo vykonané 04.10.2018, teda v čase, keby bola odložená vykonateľnosť rozhodnutia o vyhlásení konkurzu. V tomto období preto ani nemohla začať plynúť 30-dňová lehota na podanie žaloby o určenie popretej pohľadávky v zmysle § 32 ods.9 ZKR. Lehota na podanie žaloby mohla začať plynúť až od 26.02.2019, teda

až po právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu I ÚS/300/2018-94, právoplatnosťou ktorého zanikli účinky odkladu vykonateľnosti uznesenia krajského súdu sp.zn. 43CoKR/8/2018 a okresného súdu sp.zn. 1R/5/2014. Na základe uvedeného prvým dňom, kedy mohol žalobca podať žalobu, ktorou by sa domáhal určenia popretej pohľadávky, bol deň 26.02.2019 a posledným dňom bol deň 27.03.2019. Preto pokiaľ bola na okresný súd doručená žaloba v pondelok 15.04.2019, bola doručená po uplynutí 30-dňovej lehoty a následne tak v zmysle ust. § 32 ods.9 ZKR žalobcovi zaniklo právo domáhať sa na súde určenia popretej pohľadávky žalobou.

41. Žalobca v odvolaní namietol postup okresného súdu, ktorý za relevantné pre plynutie lehôt považoval nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutí Ústavného súdu. Takýto postup je však v súlade nielen so Zákonom o Ústavnom súde SR č. 314/2018 Z.z., ale najmä vyplýva priamo zo záväzného rozhodnutia Ústavného súdu, ktorý sám výslovne určil následky právoplatnosti svojho nálezu.

42. Zákon o Ústavnom súde SR v § 70 ods.1 ustanovuje, že rozhodnutie Ústavného súdu nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred Ústavným súdom, pokiaľ Zákon o Ústavnom súde SR neurčuje inak, resp. ak nevyplýva iné z rozhodnutia Ústavného súdu. Nález Ústavného súdu I ÚS/300/2018-94 zo dňa 23.01.2019 v zmysle citovaného zákonného ustanovenia s odvolaním sa na ust. § 52 ods.3 Zákona o Ústavnom súde SR výslovne určil, že účinky odkladu vykonateľnosti rozhodnutí konkurzných súdov zanikajú právoplatnosťou tohto nálezu. V konaní ani nebolo sporné, že nález nadobudol právoplatnosť dňa 25.02.2019.

43. Skutočnosť, že nález Ústavného súdu bol zverejnený v Obchodnom vestníku nemôže spôsobiť zmenu v účinkoch právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia Ústavného súdu. Rozhodnutie Ústavného súdu bolo prijaté v zmysle Zákona o Ústavnom súde SR osobitným konaním pred Ústavným súdom. Nie je teda rozhodnutím v konkurznom konaní. Zverejnenie rozhodnutí konkurzného súdu v Obchodnom vestníku je v zmysle § 199 ZKR viazané na rozhodnutia, o ktorých tak určuje Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, pretože sa týka uznesení a písomností súdu v konaní podľa tohto zákona, teda v konaní podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii následne vo svojom texte uvádza, kedy je súd povinný zverejňovať svoje písomnosti, resp. rozhodnutia v Obchodnom vestníku (pozri napr. § 14 ods.3 ZKR, § 22 ods.2 ZKR, § 26 ods.3 ZKR a pod.). V prípade týchto rozhodnutí, ktoré sa v konaniach podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácii doručujú zverejnením v Obchodnom vestníku platí, že ak zákon neustanovuje inak, za deň doručenia súdneho rozhodnutia sa považuje nasledujúci deň po zverejnení súdneho rozhodnutia alebo inej súdnej písomnosti v Obchodnom vestníku (§ 199 ods.9 ZKR). Rovnako písomnosti, ktoré sa podľa tohto zákona zverejňujú v Obchodnom vestníku sa považujú na účely tohto zákona za zverejnené nasledujúci deň po ich zverejnení v Obchodnom vestníku. Nález Ústavného súdu však nie je rozhodnutím, ktorý by bol prijatý na základe Zákona o konkurze a reštrukturalizácii v konkurznom konaní. Je to rozhodnutie Ústavného súdu prijaté v samostatnom konaní pred Ústavným súdom. Nevzťahujú sa tak na neho ustanovenia Zákona o konkurze a reštrukturalizácii ohľadom nadobudnutia účinnosti rozhodnutí zverejňovaných v Obchodnom vestníku.

44. Žalobca v odvolaní v tejto súvislosti namietol, že rozhodnutie Ústavného súdu má dopad na široký okruh veriteľov úpadcu a teda aj na žalobcu a keďže v súvislosti s ním nastávajú účinky, ktoré majú významný vplyv na ďalšie konanie, jediným možným spravodlivým a relevantným zdrojom informácií je až zverejnenie v Obchodnom vestníku. V tejto súvislosti je nutné poukázať na skutočnosť, že konkurzný súd práve v záujme informovania veriteľov, ako aj všetkých dotknutých subjektov zverejnil oznam o tom, že Ústavný súd vo veci právoplatne rozhodol. Najneskôr od 14.03.2019, kedy bola táto informácia zverejnená v Obchodnom vestníku, tak každý veriteľ bol upozornený na skutočnosť, že už beží lehota na prípadné podávanie žaloby, keďže účinky odkladu vykonateľnosti rozhodnutí konkurzného súdu zanikli právoplatnosťou nálezu Ústavného súdu dňa 25.02.2019. V čase zverejnenia tejto informácie v Obchodnom vestníku ešte nebol ukončený beh 30-dňovej lehoty, ktorá skončila až 27.03.2019, teda veritelia mali ešte čas na to, aby podali žalobu a tým uplatnili svoje právo domáhať sa určenia pohľadávok. Preto ani táto argumentácia žalobcu, že plynutie lehôt je nutné počítať až od zverejnenia v Obchodnom vestníku v záujme informovania širšej verejnosti nie je dôvodná.

45. Na základe vyššie uvedeného okresný súd rozhodol správne, pokiaľ žalobu o určenie pohľadávok zamietol z dôvodu, že žalobcovi zaniklo právo domáhať sa na súde určenia popretej pohľadávky, keďže túto žalobu nedoručil pred uplynutím 30-dňovej lehoty určenej v ust. § 32 ods.9 ZKR.

46. Nad rámec uvedeného odvolací súd konštatuje, že okresný súd správne poukázal aj na skutočnosť, že zo žaloby, ani z vyjadrení žalobcu, nevyplýval taký skutkový stav, ktorý by odôvodňoval záver, že žalobca preukázal právny dôvod vzniku pohľadávok prihlásených v konkurze. Žalobca k vzniku pohľadávok uviedol iba toľko, že o vzniku pohľadávok žalobcu svedčia nasledovné dokumenty: 10 faktúr identifikovaných číslom faktúry a výškou sumy. K faktúram neuviedol, na základe akého právneho vzťahu bolo plnenie fakturované týmito faktúrami poskytnuté, neuviedol kedy bolo plnenie dodané, takže nebolo možné iba na základe čísla faktúry zistiť, aké plnenie vlastne úpadcovi poskytol a na základe akého právneho vzťahu. Vzhľadom na to, že rovnakým spôsobom si uplatňoval aj pohľadávku v konkurze, iba odkazom na faktúry, je zrejmé, že ani správca konkurznej podstaty z takto uplatnenej pohľadávky nemohol zistiť, o ktoré konkrétne právne vzťahy sa jednalo a aké plnenia boli poskytnuté, kedy a komu. Vymedzenie právneho dôvodu pohľadávky totiž zahŕňa vymedzenie jednak právneho vzťahu napr. odkazom na určitú zmluvu a jednak vymedzenie plnenia, ktoré malo byť poskytnuté či už ako tovar, služba alebo iná forma plnenia. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom, že faktúra sama o sebe nie je potvrdením o dodaní plnenia, je to účtovný doklad, ktorý ak z jeho textu nevyplýva niečo iné, slúži pre účtovnú evidenciu pohľadávok a nie je dôkazom o vzniku pohľadávky. Zároveň je možné súhlasiť so záverom okresného súdu v tom, že správca konkurznej podstaty pri preverení prihlásenej pohľadávky v konkurze je povinný prihlásenú pohľadávku preveriť, porovnať s existujúcou dokumentáciou, avšak na to, aby mohol túto pohľadávku preveriť a porovnať s existujúcou dokumentáciou, musí byť zrejmé, z čoho pohľadávka vznikla, v akej výške vznikla, na základe akého plnenia. Z faktúr, ktoré boli priložené k žalobe skutočne nie je možné zistiť, či plnenie na základe týchto faktúr bolo poskytnuté a prevzaté. V obchodnom vzťahu môže byť zmluvný vzťah založený aj iným spôsobom než písomnou zmluvou, preto predloženie písomných zmlúv samo o sebe nemôže byť nevyhnutnou podmienkou toho, aby súd dospel k záveru, že právny vzťah vznikol. Právne vzťahy môžu vznikať aj konkludentným spôsobom, resp. zmluvy môžu byť uzatvárané aj ústne. V týchto prípadoch však vzniká žalobca riziko neunesenia dôkazného bremena ohľadom vzniku konkrétneho právneho vzťahu.

47. Ani námietka žalobcu, že správca konkurznej podstaty disponoval účtovníctvom úpadcu a mohol si dohľadať zmluvy, ku ktorým sa vzťahovali faktúry priložené k prihláške nie je relevantná, pretože správca nie je povinný hádať, ku ktorým zmluvám asi tak mohli faktúry priložené k prihláške patriť a prehliadať všetky zmluvy, ktoré sú súčasťou účtovníctva. Žalobcovi nič nebránilo v tom, aby definoval uplatnené pohľadávky vzhľadom na konkrétne zmluvy, z ktorých vznikli. Pokiaľ bol žalobca schopný v konaní predložiť ako dôkaz 8 zmlúv, pri ktorých tvrdí, že ide o zmluvy, na základe ktorých bolo poskytnuté plnenie, ktoré bolo vyfakturované tými faktúrami, ktoré priložil ako prílohu k prihláške, takýto postup mohol zvoliť už pri prihlasovaní pohľadávky. Zároveň z tých zmlúv, ktoré boli v priebehu konania pred okresným súdom predložené, nie je možné definovať, či sa vzťahujú na faktúry, ktoré boli priložené k žalobe a teda aj priložené k prihláške.

48. Pokiaľ však ide o procesný postup okresného súdu, v tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil s tým, že žalobcovi nič nebránilo, aby pred ukončením dokazovania pred súdom prvej inštancie predkladal tvrdenia aj dôkazy, a to vrátane písomných dôkazov v podobe listín. Skutočnosť, že žalobca sa môže v žalobe domáhať najviac toho, čo uviedol v prihláške nebráni tomu, aby v priebehu konania o určenie pohľadávky predkladal listiny na podporu tvrdenia uvedeného v prihláške. Koncentračná zásada sa v incidenčnom konaní týka iba skutkového a právneho vymedzenia pohľadávky a jej výšky. Netýka sa prípadného doplnenia dôkazov o oprávnenosti popretej pohľadávky v incidenčnom konaní, samozrejme za rešpektovania pravidiel sudcovskej a zákonnej koncentrácie v zmysle Civilného sporového poriadku.

49. Okresný súd sa ale napriek tomu, že skonštatoval, že na zmluvy priložené v priebehu konania nie je možné prihliadnuť, týmito zmluvami v skutočnosti zaoberal. Ako správne uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, tieto listinné doklady nie je možné stotožniť ani s jednotlivými prihlásenými pohľadávkami na základe konkrétnych faktúr, keďže tieto faktúry uvedené v prihláškach sa na žiadnu konkrétnu zmluvu uzavretú medzi žalobcom a úpadcom neodvolávajú. Okresný súd tak vyhodnotil, že nie je dané prepojenie medzi textom faktúr priložených k žalobe a textom zmlúv priložených k vyjadreniu žalobcu. S takýmto záverom sa odvolací súd stotožnil, pretože žalobca ani neuviedol konkrétne skutkové tvrdenia k jednotlivým faktúram, z ktorých by vyplývalo, akým spôsobom súvisia s konkrétnymi predloženými zmluvami žalobcom.

50. Opätovne je nutné zdôrazniť, že ani súd, ani správca konkurznej podstaty nie sú povinní sami dohľadať v dôkazoch a hádať, ktoré konkrétne dôkazy majú spolu súvisieť a z akého dôvodu.

Povinnosť skutkových tvrdení zaťažuje v zmysle Civilného sporového poriadku sporové strany. Preto pokiaľ žalobca sa domáha určitej skutočnosti, predovšetkým sám ju musí tvrdiť a sám ju musí aj preukazovať. Túto povinnosť žalobcu nie je možné nahradiť ani len odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 CSP).

51. Zároveň sporové strany majú možnosť navrhovať dôkazy iba pred ukončením dokazovania, preto pokiaľ žalobca navrhoval v odvolaní pripojenie konkurzného spisu úpadcu, predloženia účtovníctva úpadcu alebo predloženie súhrnného výkazu DPH úpadcu, k takýmto návrhom ani nie je možné prihliadnuť, keďže v zmysle zákonnej koncentrácie konania podľa § 154 CSP je prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možné uplatniť iba do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Zároveň žalobca ani netvrdil, že by išlo o novoty v zmysle § 366 CSP a preto odvolací súd k takýmto návrhom v odvolacom konaní ani neprihliadol. Z rovnakého dôvodu neprihliadol na návrh žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov, uvedený v replike žalobcu v odvolacom konaní.

52. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil so závermi okresného súdu a námietky žalobcu uvedené v odvolaní vyhodnotil ako nedôvodné.

53. Odvolací súd je v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu preto odvolací súd preskúmal iba v rozsahu podstatných dôvodov uvedených žalovanými v odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal.

54. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

55. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému voči žalobcovi, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

56. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).